

Ambasadorii lui Hristos

26 martie 2008

Gili Cârstea

Dumnezeu a avut în fiecare generație ambasadori prin care să comunice lumină și adevăr familiei Sale de pe pământ. De cele mai multe ori, ambasadorii nu au fost recunoscuți. Atunci când au fost recunoscuți, de cele mai multe ori au fost persecutați. Dar totdeauna, absolut totdeauna, ei și-au făcut datoria, iar consecințele au rămas pe seama lui Dumnezeu, așa cum a dorit El când a spus:

“Pe ambasadorii lui Hristos nu-i privesc consecințele; ei trebuie să-și facă datoria, iar rezultatele să le lase pe seama lui Dumnezeu” (GC 609).

Care este misiunea ambasadorilor lui Hristos din timpul nostru? Ce misiune le-a încredințat lor Dumnezeu, astfel ca marea controversă să se poată încheia?

Răspunsul este precis conturat, și ușor de înțeles: Lumină nouă despre neprihănirea lui Hristos.

La doi ani după Minneapolis, când evenimentele amețitoare din 1888 începeau să se sedimenteze în conștiința adventistă, misiunea ambasadorilor din ultima generație a fost formulată cu o claritate divină:

“Sfârșitul este aproape! Nu avem nicio clipă de pierdut! Lumină trebuie să strălucească de la poporul lui Dumnezeu în raze clare și distincte, aducându-L pe Isus înaintea bisericilor și înaintea lumii. Lucrarea noastră nu trebuie restricționată doar la cei care deja cunosc adevărul; câmpul nostru este lumea. Instrumentele folosite pentru această lucrare sunt acele suflete care primesc cu bucurie lumina adevărului pe care Dumnezeu le-o comunică. Ei sunt agenția prin care Dumnezeu comunică lumii cunoștința adevărului. Dacă prin harul lui Hristos poporul Său devine burdufuri noi, El le va umple cu vinul cel nou. Dumnezeu va da lumină adițională, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și așezate în cadrul adevărului; și oriunde vor merge lucrătorii, vor triumfa. Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor. Și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (RH 23 dec 1890).

Cine vor fi ambasadorii lui Hristos în această ultimă lucrare? “Acele suflete care primesc cu bucurie lumina adevărului pe care Dumnezeu le-o comunică. Ei sunt agenția prin care Dumnezeu comunică lumii cunoștința adevărului.”

De ce este nevoie de ei? Deoarece “Dumnezeu va da lumină adițională.” Dar cum știm care este lumina adițională de la Dumnezeu, cea autentică, în nebunia colectivă a tot felul de credințe și doctrine, a vânturilor de învățătură care răvășesc biserica mondială? Răspunsul este magistral, iar el vine să confirme că solia 1888 a fost soluția lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării: Razele de lumină nouă vor produce un rezultat sigur pentru cei care le primesc cu bucurie: “Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră.”

Care este calea prin care vor veni aceste noi raze de lumină? “Ei trebuie să cerceteze Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor.” Prin urmare, Dumnezeu nu a lăsat descoperirea acestor adevăruri pe seama școlilor de teologie sau a savanților vremii. Acesta este privilegiul ambasadorilor lui Hristos, în viața cărora neprihănirea lui Hristos a devenit “singurul subiect” care merită atenție.

Cu câteva săptămâni înainte de publicarea acestui pasaj, serva Domnului puneă împreună ispășirea, părtășia de natură divină și neprihănirea lui Hristos într-un singur paragraf:

“Oh, dacă lucrarea de ispășire a lui Hristos ar fi studiată cu grijă! Oh, dacă toți ar studia cu atenție și cu rugăciune cuvântul lui Dumnezeu, nu pentru a deveni experți în dezbaterile punctelor controversate de doctrină, ci pentru ca sufletele înfometate să poată fi săturate, și cele însetate să fie răcorite la izvorul vieții. Isus se descoperă sufletelor noastre în toată frumusețea Sa atunci când cercetăm Scripturile cu inimi umile, simțind slăbiciunea și nevrednicia noastră. Când devenim părtași de natură divină, vom privi cu scârbă toată înălțarea noastră de sine, iar ceea ce am crezut noi că este înțelepciune se va dovedi a fi zgură și gunoi. Cei care s-au educat spre a deveni polemisti, care au crezut că sunt oameni isteți, pătrunzători, își vor privi cu durere și rușine lucrarea, și vor ști că jertfa lor a fost fără valoare, ca și cea a lui Cain; căci ea este lipsită de neprihănirea lui Hristos” (RH 29 nov 1892).

Neprihănirea lui Hristos are de-a face, deci, cu ispășirea și cu părtășia de natură divină, adică marea doctrină adventistă a sanctuarului. Acesta este domeniul fertil de unde apar noile raze de lumină ce vor trebui primite cu bucurie, și comunicate altora.

Voi, prieteni, care v-ați legat toate speranțele de solia 1888, sunteți chemați să fiți ambasadorii lui Hristos, și nu trebuie să vă opriți până când zona de influență din jurul vostru nu va fi acaparată de singurul subiect important: Domnul, neprihănirea noastră.
